

PLATEAU / 5

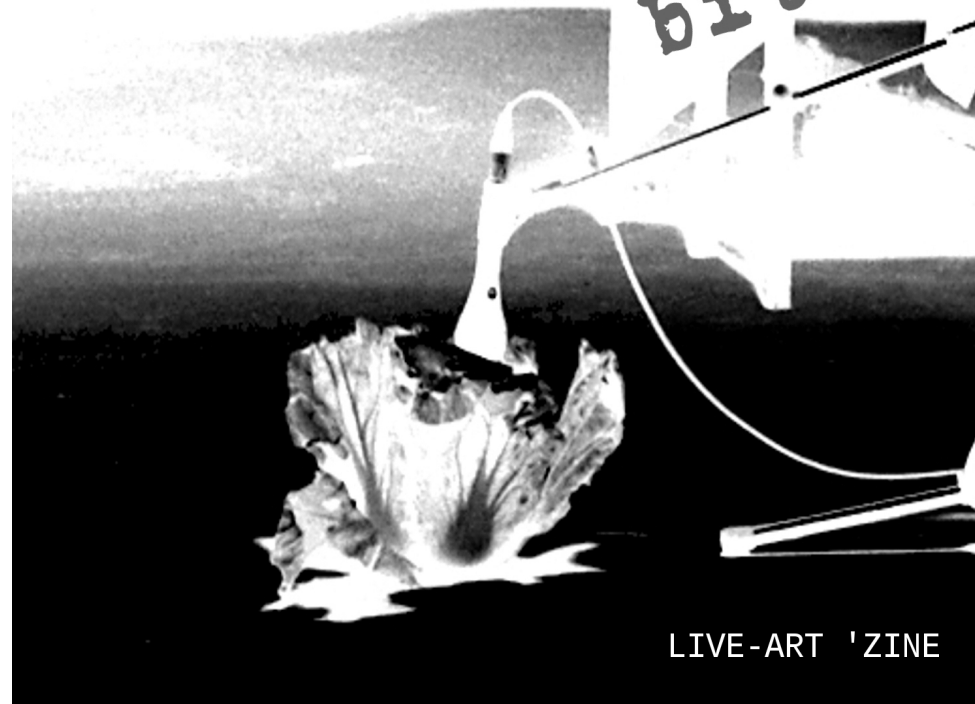
PLT / 5

2013

PLÉJZ

Kürtöskalács tessék, kürtöskalácsot pléjz

bite!

LIVE-ART 'ZINE

ZINESHOW , Lvov, Ukrajna

ZINESHOW

GARÁZSKIÁLLÍTÁS

LVOV
UKRAJNA
2013. JUN.
<http://zineshow.blogspot.com>
<http://tymutopiyapres.blogspot.com>

<http://zineshow.blogspot.com/>
<http://tymutopiyapres.blogspot.com/>

Tartalom

- 2 Zineshow
 3 Tartalom
 4 ERNST 100
 7 Röhrig Eszter : Képmás - Ernst 100 utcafesztivál
 10 Béki István : Képmás (vers)
 11 PASS 1-2-3
 19 Gustaf Broms : Performansz leírás
 21 RedPlexus - Kovács István - fotók
 21 Ekszpanzió XXV - fotók
 22 marikaMisbela : második Látás #8 (1991) Neoista Krónika
 24 hátsó borító: Pamut Otthonka grafikája

- csak szimpla leírás, és egy kis érzelem -
 (a vendégszövegek kivételek)

PLT - Plateau - plató - fennsík - magasföld

Nem hegy és nem alföld. Egyik sem vagy épp mindkettő - köztes állapot. A tér kitárulkozása. Színpad. Leszállás és felemelkedés. Elrugaskodás. Pihenő. "Inneni-onnaniság"¹

Plateau live-art'zine :: Dénes Imre, +36 (06) 30 20 27 324 fax: 06 29 411 794
 HU-2200 Monor, Váci M.u.34. mail: denes.imre@mail.datanet.hu
 digitális plateau / letöltés : <http://www.plateau-zine.blogspot.hu>

¹ feL.L.

...../ 50

Százéves az Ernst Múzeum! 2012 szeptember 15-én és 16-án gazdag programmal ünnepelte magát a 100 éves Ernst múzeum.

A Nagymező utcában illetve a múzeumban zajló kétnapos, gazdag és sokrétű program-sorozatnak három utcai performansz is része volt.

A hivatalos programfüzetben erről az alábbi ismertetés volt olvasható:

15-én 21:00 – 21:30 óra KÉPMÁS, BÉKI ISTVÁN PERFORMANSA
Béki István költő, performer 1990-től folytat performanszművészeti tevékenységet. Művészetében Hajas Tiborral és a bécsi akcionistákkal érez rokonságot. Legfőbb eszköze saját teste, feszegetve annak fizikai teherbírását. Az utóbbi években többnyire K. Kabai Lóránttal közösen dolgozik.

21:30 – 22:00 óra KIFUTNI SEMERRE, SZIRTES JÁNOS PERFORMANSA, FE LUGOSSY LÁSZLÓ NARRÁCIÓJÁVAL
A két ismert művész közös, „távolsági” performansa, amelyet a mezőszemerei alkotótelep során készítettek elő: kommandós és akciójelenetek, mártírhalált halt terroristák, művirágok és medvemancsok... Szabad-e, kell-e még gondolkodni a történelem után, vagy mi mást tehetnénk...?

16-án 20:30 – 21:00 óra ÖRÖK RANGADÓ SZOMBATHY BÁLINT KÉPZŐMŰVÉS Z PERFORMANSA
Az előadás olyan népszerű fogalmakat ütköztet, amelyek versenyviszonyban álltak vagy állnak egymással (Fradí-Újpest, Tesla-Edison, Batman-Spiderman, Mozart-Salieri stb.).

Béki István *Képmás* című performanszát költői írásában Röhrig Eszter ismerteti a 7. oldalon.

Szirtes János és Fe Lugossy László *Kifutni semerre* című performansa akció, hang és kép (film) komplex együttese. A "csak" virtuálisan jelenlévő Laca hangja kísérte a kettős látványt: vászonra vetített közös filmjük és az előttünk zajló esemény képét. A film ismétlődő jelenetek

sora, egy alföldi terrorista támadás és üldözés ironikusan provincialista gagyi-hollywood-i jelenetei, és a "virágfejű", medvemancsokat tartó, máskor piros zsinegek hálójában mozgó-küszködő Szirtes. A vászon előtérben négy fekete-ruhás, egyen-trikós (Size Matters, Brutal, The easy day was yesterday stb feliratok) és halálfejre maszkírozott férfi vitte körbe-körbe a hordágyon fekvő (ravatal? élő áldozat?) Szirtest akinek fejét eltúlzottan nagy virágcsokor borította és hatalmas körmű medvemancsokat tartott felfelé. Néhány kör után a vetítívászon előtti pódiumon lévő állványhoz támasztották (hordágyastul) s most szembenézett velünk a nagy virágfej, két oldalán a feltartott mancsok, s láthatóvá vált, hogy a holt vagy áldozati testet piros zsinegek szövik át. Így állt ott egy ideig tárgyként odatámasztva, mögötte peregtek a film képei majd ismét jött a négy halálfejes alak, vállukra vették a hordágyat és egy kisebb kör után elhagyták vele a performansz helyszínét.

Másnap este **Szombathy Bálint** *Örök rangadó* című performansa tornagyakorlatokkal (kar- és lábhajlítás rugózás stb.) kezdődött, először úgy tetszett ez valamiféle bemelegítés, és valóban, hamar kiderült, hogy az, mert pár mozdulat után Bálint lehajolt és súlyzókat vett fel. A súlyzókat felváltva emelte, nyomta ki s ezzel egyidőben az alábbi párosokat sorolta változó sorrendben.

Bal-Jobb
Fradi - Újpest
Forint - Euró
Tzara - Breton
Batman - Spiderman
Tesla - Edison
Beatles - Rolling Stones
Egy - Kettő

A felemelt súlyzók lesüllyedtek majd újra felemelkedtek, a párok felsorolása folytatódott, ám az erő lassan fogyott, a performer hangja el-elcsuklott, a mozgás amplitúdója is kisebb lett s a performansz végén a zihálva kimondott szavakat már csak az épp' hogy felemelt súlyzók látványa kísérte. Ez a változás jól példázta számomra, az életben megjelenő egymással versenyző vagy épp ellentétben lévő és többnyire kisajátító jellegű tendenciák végül egyfajta közös nevezőbe olvadását, integrálódását az élet által "javasolt" /kikényszerített megoldásba.

Képmás – Ernst 100 Utcafesztivál

Írta: Röhrig Eszter

A fatörzsre egy szinte meztelen, törékeny, androgin test tapad. Feje kopasz, a szeme behunyva. Talán vak. „Ki él túl kicsodát?” – üvölti Szergej Snurov, és azt, hogy „Fecskendőtűben lüktet a lét”. (Röhrig Eszter írása a Béki-Kabai utcai performanszról.)

Béki István–Kabai Lóránt performansa az Ernst 100 Utcafesztiválon (2012. szeptember 15.)

Kerületi ünnep. Az Opera-megállónál jövök fölfelé a földalattiból. Dübörgő, de kellemes zene. Sok-sok ember. Az Andrassy út autók nélkül: középen lépkedhetek majd, ha átvágom magam a bicikliken, babakocsikon, összefogódzó párokon. Az Opera homlokzatára vetülő fényjátékot és exkluzív divatbemutatót nézik ők. Sietek. Másfelé megyek. Nagymező utca. Múltba ránt e név: szántóföld, ugar, vagy talán gatzenger volt itt... egykor a Városkapun túl... lakatlan pusztaság. Téblábolók, olcsó dobozos sörök a kézben. Az Ernst Múzeum elé érek – ma nyitva este kilenckor is. Ernst, a gazdag gabonakereskedő a szomszédos Paulay Ede utcában élt. Nagy palotában. Melankóliára hajlamos, műgyűjtő fia képeitől nem férték már el a négyemeletes hajlékban. Épült neki egy külön ház, magas, a Nagymező utca nyolcban. Szürke, erezett, komor márványburkolat fogad és hűvös márványpadok, melyekre senki nem ül le, soha: ez a vesztibül. A lépcsőház és az üvegablakok: itt járt Rippl-Rónai. A Pódium nem bent, kint van, a szabad ég alatt – mondja a hivatására nézve író teremőr. Múlnak a percek, tétován, nem tudni, hol lesz az a performansz. Ernst Lajosra gondolok, kire aztán borús napok jöttek. A történelem.

Levetette magát a legfelső szintről. Néhány lépésre van innen Radnóti, a sorsának támaszkodó. Koponyamező.

Hirtelen zene, energikusan ordító énekhang hasít a langyos estébe. Az egyik poros fa lombja közt felgyullad egy apró reflektorlámpa, és az utcán lézengők közül kiválik két ember. A fény a fatörzset világítja meg. A fatörzsrre egy szinte meztelen, törékeny, androgin test tapad. Feje kopasz, a szeme behunyva. Talán vak. „Ki él túl kicsodát?” – üvölti Szergej Snurov, és azt, hogy „Fecskendőtűben lüktet a lét”. – Betegség? Halál? Lesz-e gyógyulás? Nem értek semmit még. A fán a fehér testben ott az elmúlás és az átlényegülés. A háttérben sárga pecsétés bőrnadrágban, fekete pólóban a lét alattomos, készenlétben álló erői lépnek működésbe. A haj alig észrevehetően, de félreérthetetlenül ördögöszre zselézve. A fekete ember fehér vászoncsík-fáslikat tekerget megfontoltan a test köré. Gyöngéd agresszióval veszi birtokba a védtelen húst. Az alak a fán mozdulatlan, tele gyermeki odaadással. A szemén, a vállán, a törzsén és a lábán lassan rögzülnek a vászondarabok. Két karja szabadon, s széttárva marad: e két széttárt kar a szabadság, az élet. De meg sem rezdül ez a kar. A zene mind eksztatikusabb: „Tégla, bicska, pisztoly, dorong, géppuska...”. Elfogytak a fekete ember vászonkötői. A fához fáslizott test lába alá fehér kockát tuszkol. E szögletes támaszték a glóbusz, az univerzum. A fekete most egy fehér zománclavórhoz lép és gyúr-dagaszt. Két kezében sár, fekália, tőzeg, föld: az élet és a halál anyaga. Felkeni a testre: nem folyik, nem pereg, ráragad. A mellkas mozdulni látszik: a tüdő, a szív mintha a gyomortájékon lüktetne, hullámzik föl-le. Szárad, töredezik a törzsön az organikus anyag. A sár állaga és színe is változik, ami a bőrön marad, megdermed, szép lassan. A fekete ember bevégezte tettét. Ellép a fához fáslizott corpustól, hátat fordít a játéktérnek, s karját most ő is széttárja, áll és vár, a zene hamar elhallgat

és valahonnan prófétai hang szól, verset mond arról, hogy „van remény” A szöveg a látványtól nem von el. Üres pillanatok, majd a fekete ember megmozdul, és lassan letekeri a vászoncsíkokat, kiszabadítja a testet, féltőn lesegíti a kockapiedesztálról és a fa mögé vezeti – úgy látszik, valóban vak ez a Krisztus... Mindketten háttal állnak, az iménti Krisztus-illúzióra (vagy allúzióra?) fehér köpenyt ad az a másik, a létünk aktív, cselekvő és rosszra törő fele. Az akció lezárása enigmatikus: e ruhadarab feltűnő jel, talán a látottak értelmét rejti: háziköntös az, orvosi köpeny, esetleg kényszerzubbony? Vagy talán halotti lepel, mert bevégeztetett? Nekünk, nézőknek hátat fordítva mindketten eltűnnek az Ernst Múzeum márványmauzóleumában.

Ki lenne annak megmondhatója, hogy mit látott-érezett az a néhány ember, aki itt megállt e pár percig tartó látvány közben és után? Marad-e nyoma az emlékezetben? A performerek a járókelők névtelenségéből léptek elő és mutattak nekünk valamit. Pár percig állni látszott az idő, de pulzálását és végességét a Leningrád zenekar rapje jelezte. „Nem mondok jóslatot..” – hörgi Szergej Snurov. Amint véget ért a dal, véget ért az akció is. A fehér, a jó, az áldozat vagy az önmagát feláldozó nem kap keresztet, gondoljunk hát más, fához kötözött mártírokra, talán a lenyilazott Szent Sebestyénre. De hol itt a passió? A kínsztatás, a húsba kalapált szögek, a lándzsa szúrása... és a tövisskoszorú alatt, a homlokon kiserkenő vér? Nincs szenvedéstörténet, mert... hát már eleve halott, egy hulla került arra a fakeresztre, a mellkas megmegrángása bizonyára post mortem lehetett. A halott test orvosilag bizonyítottan mutathat még életjelenségeket. A fehér gyolcs, amivel az elhunyt állkapcsát szokták felkötni régen, most az egész testet fonja át. Nincs történet, sem oksági láncolat. A fekete ruhás ördög-e vagy jótevő – ki tudja. Szétrombolta-e a Krisztus-toposzt vagy megtisztította, megmentette a sok rátapadó sártól, hazugságtól? A pusztulás, a tagadás himnusza ragad el... és a „Fehér éjszakák fekete napjai”-ban... ott rejlik a Dosztojevszkij – parafrázis... Maradásra bír a két eltávozott hült helye: tűnékeny jelenés létünk jelentéstelenségében.

A képek a szerző felvételei.

A szerző engedélyével, amit ezúton is köszönök !

A performanszban elhangzó vers:

Béki István : Képmás

Véres vércsetollak között
testem
a padlón kiterítve ég.

Bőrfoszlányok,
parázs és hamu;
a falon lélegzik az árnyék.

Még nincs minden veszve.

Hideg-kék,
mintha alázatos szent a freskón,
gótikus alkat,

eszelős, öntörvényű arc,
mintha szögesdrót mögött feszített,
izgatott izmok.

Még semmi nincs veszve.

* * *

Az isten engem bottal vert,
bosszúszomjam nincsen,
verje meg az isten

PASS 1, Gödör Klub 2013.03.06. ->

Roi Vaara (FIN), Beate Linne (D), Juhász R.József (SK,HU)
Nastja Rönkkö (FIN/UK)

Új performansz sorozat *PASS* indult a Gödör Klub Király utcai helyszínén. A Transart Communication és a Perfórium alapítvány összefogásával 2013 márciusától a tervek szerint minden hónap első szerdáján performansz estet rendez Juhász R József és a Gödör Klub vezetése. A Klub egyébként honlapján is deklarálta, hogy a művészi performansznak nagyobb hangsúlyt akar adni és látszik, hogy ezt komolyan is gondolták. Az első estén a fenti művészek fellépésével debütált a sorozat.

Nastja Rönkkö (*I Don't Cry for You, Nem érted sírok*) egy asztal mögött állt és kb egy órán át várta a nézőket. Az asztalterítőn felirat: Make Me Cry! Csupa könnyfakasztó kellék volt kikészítve, rengeteg vöröshagyma, csilipaprika, egy csokor virág, egy könyv. Az előadás jól példázta André Stitt előző számunkban idézett mondatát mely szerint a performanszban csak egy biztos a bizonytalanság, ugyanis bármit is csináltunk a performer nem könnyezett. Az előadás végére már mind a 2-3 kiló vöröshagyma fel volt vágva és a művésznő már arcát is beletemette teljesen, de a könnyek csak nem jöttek.

Juhász R József (*Recycling*) egy kockakövet pucolt performanszában. Mintegy óra hosszat mindenféle tisztító és súroló szerrel mosta, sikálta, pucolta a nagyváros egy kiválasztott kockakövét. Gondosan meg- megvizsgálta, meg is szagolta és mindig talált valami még lemoshatót. A mögötte lévő falon Eugene Sandow (az első bodybuilder) pózolt, izmait fitogtatva az Edison Stúdió 1894-es felvételén ("Strongmen").

Roi Vaara (*Performance*, ~30 perc) előadása több tételből állt tág teret adva az asszociációknak.

Felsorolásszerűen a következők történtek:

- műanyag női lábbal pózol, fejére, lába közé teszi ...
- vékony fátyolszerű anyagot terít fejére így jár körbe körbe ...
- fején hangosan szóló rádiót egyensúlyoz míg csak az le nem esik ...

A performansz befejező részében saját pórázra kötött és földre helyezett gipszfeje körül mozgott lassan, egy-egy pózt kimerevítve. Ismétlődő lépések vagy kopogások hangja kísérte ezt..

Beate Linne (*Reflection*, ~25 perc)

Beate Linne egy hosszú fénycsíkon ment végig. Deréktól lefelé meztelenül lépett elénk, féloldalasan : bal lábán piros körömcipőben, jobb lába mezítláb. Szeméremszőrzete is féloldalas, jobb oldalon leborotvált. Megállt a fénycsík kezdetén és hangosan, recsegő-ropogó hanggal rágott valamit. Aztán lassan elindult felemásan bicegve. Egy odakészített mézesüveghez és szőrcomóhoz érve cipős azaz bal lábát bekente mézzel és aprólékos munkával felragasztotta rá a szőröket. Ez körülbelül a fénycsík közepénél történt. Befejezve a szőrragasztást lassan továbbment. A fénycsík végén megállt, visszafordulva szembenézett velünk és nemi szervéből piros gyöngysort húzott ki lassan. A kilógó mintegy méter hosszú gyöngysor szabad végét tartva állt ott, szájából sűrű fekete massa (összerágott grafit) buggyant elő és folyt le végig a testén.

PASS 2, Gödör Klub 2013.04.03. -->

Szűcs Enikő (SK), Dénes Imre (HU)

Dénes Imre "*Privát Mitológia*" című performanszában a performer kezdetben háttal ült a nézőknek és az eléje felfüggesztett iránytűt nézte. Látszott, hogy valamit tart a karjában. Kis idő múlva felállt és akkor kiderült, hogy egy zsák földet tart úgy mint egy pólyást. A zsákra két játékbaba volt ráerősítve. Lassan körbe vitte és megmutatta a nézőknek.

Kétoldalt egy-egy kupac földet öntött a földre, rájuk tette a babákat és bekapcsolta azokat. A babák kalimpáltak, szöszke fejüket mozgatták és kissé bárgyú dalt "énekeltek". Dénes egy középen lévő lapos kő alól papírt és ceruzát vett elő, visszament az iránytűért, irányokat mért és a papírra rajzolta, majd mindezeket a kőre tette.

Búzával kört "rajzolt" a kör köré, majd a búzaszemeket arcával beterelte a kő mellé.

Ekkor a babákat kikapcsolta, és a kőhöz tette őket kétfelől. A korábbi papírt összegyűrtte és a szájába vette. Tükröt és egy vásári fénykardot rántott elő, a karddal különböző harci pózokba állt. Majd a tükröt maga elé emelve - abba belenézve - a kardot a torkához téve lassan, önmaga körül forogva elhagyta az előadóteret.

Szűcs Enikő (*F.A.L. Project*) munkája kőkút építésével kezdődött. Egy lámpa köré téglákból kör alakú rácsos szerkezetű falat épített úgy, hogy az egyes téglák között úgy féltéglányi rést hagyott. Amikor kész lett, a terem elsötétült, a falba zárt reflektor felgyulladt, és a téglák közti réseken át fénysugarak áradtak mindenfelé. Meditatív keleti ének és zene* hangzott fel és az előadó lassan körbetapogatta a réseket, a fénysugarakat, legvégül pedig a felső nyílásnál "fürösztötte" kezét a fényben. Eddigre az ének egy techno számba folyt át, s végül így ért véget a performansz a fény és a zene lekapcsolásával.

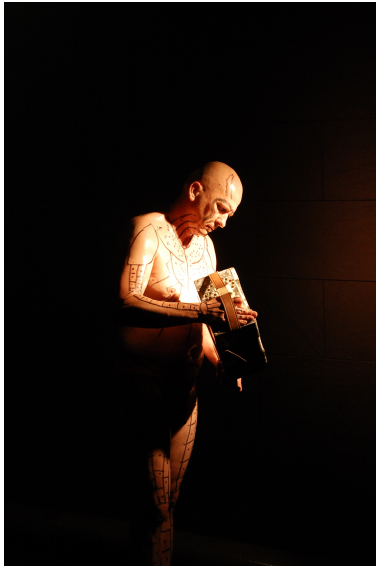
* Nam Myoho Renge Kyo - Flowers (<http://www.youtube.com/watch?v=lZfXGTUC-SY>) a Nicsiren buddhizmus mantrájának technó át-/feldolgozása.

PASS 3, Gödör Klub 2013.05.01. --->

Kovács István (HU), Buday Enikő (HU)

Kovács István "*Két világ között*" című performansza folyamatosan változik, átalakul, tükrözve a mögöttes tartalom gazdagságát, asszociatív lehetőségeit, egy folyamatos gondolkodás stációit. Az újonnan belépő elemek között a már ismétlődők új hangsúlyt kapnak, átértékelődnek, más jelentésekkel gazdagodnak vagy legalábbis egy más olvasattal.

A performansz elején a fehérre festett testű Kovács lassan hátrált a nézők felé. Az útját jelző hólyagfólia légbuborékai hangos durranással pukkantak ki lépteik alatt. Ennek a rövid útnak a végén karjaival mintegy magát megfordítva, szemben áll a nézőkkel. Kézipermetezőt vesz elő és vizet spriccel fejére és testére. A reflektor fényében ködszerűen száll a vízpermet. A vízszugárral lemossa magáról a fehér festéket és bőrén, testén egy stilizált csontváz rajza látható. Tangóharmonikát vesz fel, s az egyre hevesebb mozdulatokkal húzott néma harmonika lihegő, ziháló hangot ad ki, néha egy-egy rövid pillanatra megszólal. Aztán leteszi a harmonikát s lába

elől vékony fóliát húz fel maga elé, míg csak be nem borítja tetőtől talpig.

A látszólag védelmet nyújtó fólia hamar börtönné változik, már a légzést is akadályozza s egy eltorzult fej sejlik át rajta. Ez a helyzet végül úgy oldódik fel, hogy a performer az egész fóliát a szájába gyűri. Akkor a már elkészített fóliaágyhoz megy, a terem elsötétül, lángok képe vetül az ágyra, az abban hanykolódó performerre. Végül kialszanak a lángok, az előadó kizuhan az ágyból. Erőre kapva rálép az ágyat körbevevő a földön heverő széktámlák közül az elsőre, próbálgatja, billeg rajta majd óvatosan átlép a

következőre. Aztán már bátrabban tovább, végül futva újra és újra ugyanaz a kör ugyanazokkal az állomásokkal. Futás közben megpróbál minél többet felkapdosni a támlák között lévő rézkorongokból, de közben futni kell, egyensúlyozni és megtartani a már felszedett kincseket, értékeket, ami már megvan azt nem elveszíteni. Egyre gyorsul a futás, kopognak a stációk s a haladás nagy igyekezetében szétszóródnak az eddig összegyűjtött korongok s a végén ott áll előttünk üres kézzel, görnyedten. Felegyenesedve kihúzza szájából a korábban begyűrt fóliát, ide-oda lengeti végül elhajítja. Igavonó lovak hámját veszi magára, belebújik és meleg levegővel egy nagy fólia buborékot fúj fel majd eltűnik abban.

Lángot látunk bent meggyulladni és a performer, szájából lángcsóvát fújva, kiszabadítja magát a buborékból. Fóliaszárnyakat vesz elő, és azzal csapkodva lassan elhagyja az előadó teret.

Buday Enikő "*Sheep follows Wolf*" performanszának (erő)terébe lépve konyhaasztalt -rajta több fehér halom - az asztal előtt a földön zöld káposztákat, idebb egy felfüggesztett kis monitort (digitális képkeretet) és az asztal mellett pedig az ott ülő letakart fejű előadót láthattuk.

Báránybégetés hangjait hallottuk, a digitális képkereten pedig egy tömegdemonstráció képei peregtek.

Sokáig csak a bárányok bégetnek, aztán ez a bégetés átfordul egy sötét tónusú industrial-ambient hangfolyamba. Ekkor az előadó lassan megmozdul, kis nyílást csinál a fejét burkoló vásznon, onnan kémlel minket. Változik a zene tónusa, Enikő lassan feláll, az asztalhoz megy, fejéről leoldja a vásznat. Kicsomagolja az egyik fehér csomagot s az asztalról egy vöröskáposzta gurul a zöldek közé. Elcsöndesedik a zene, csak egy vékony magas frekvencia "fütyül" mialatt az előadó tényleg tesz a földre. Kicsomagolja a még az asztalon lévő hosszú csomagot s egy puskát vesz elő. Megtölti és belelő a vöröskáposztába. Mikrofont hoz be, az egyik zöld káposztához teszi.

A káposztából monoton ismétlődő hang hallatszik :

"Kürtöskalács tessék,
kürtöskalácsot pléjz bite! ...
Kürtöskalács tessék,
kürtöskalácsot pléjz bite...
Kürtöskalács tessék,
kürtöskalácsot pléjz bite "

Visszaül a székre kicsit vár ott, aztán még utoljára körbejárja a teret és kimegy.

Kérdésekre Enikő a leírást a következőkkel egészítette ki:

- a hangot Nagy J. Andrással közösen készítettük, ő szerkesztette.

hang: Nagy J. András (USA/HU)

-A videó a digitális képkereten (hang nélkül) pedig:

Egy 2011. március 15-i telefon videó dokumentáció. Az első tavaszi MILLA tüntetés a sajtószabadságért és a szabad sajtót korlátozó médiatörvény ellen, a szabadságjogokért és esélyegyenlőségért harcoló szervezetek, aktivisták, civil emberek megmozdulása a budapesti Szabad Sajtó útján, az Erzsébet híd pesti hídfőjénél. A tüntetésen a Ferenciek teréhez közel mobiltelefonom videójjával rögzítettem, követtem egy provokáló hátizsákos gárdistát, aki a tömegben sétálva inzultálta a tüntetőket.

Gustaf Broms - performansz leírás

(Vällingby, 2013 május 23.)

Egyhelyben állok kb. 30 percig egy tér közepén bőrönddel a kezemben

Megmozdulok - kinyitom a bőröndöt - 2 nagy követ veszek ki.

A követ erősen összeütöm - kemény, éles a hangjuk

Kötelet, és egy régi, nagy, rozsdás szöveget veszek elő a bőröndből.

Az egyik kővel beverem a szöveget a földbe,

A kötélt egyik végét a szöghöz a másik végét a bokámhoz kötöm,

Elkezdek körben sétálni, ahogy a kötélt engedi.

Trappolok, keményen odaverem lábam a földhöz - éppúgy ahogy összeütöm a követ, egyszerre csattan kő és a lépés - szikrák és por száll

A zoknimba töltött kurkuma ragyogó sárga jelet hagy, ahogy trappolok, először kevésbé, aztán körönként egyre erősebben, végül tisztán kirajzolódik egy sárga kör

A bőröndből emberi koponyát veszek ki - fejemen egyensúlyozom - így járom a köröket

Újságot veszek elő és olvasni kezdem a cikkek egyes címszavait pl: halál, katasztrófa, korrupció, csődbe jutott stb. stb. olyanokat melyek felkeltik a figyelmemet és összességében negatív jelentésűek - és folytatom a körbe sétálást

Az utolsó címszót, mondatot mantraként ismétlem, míg csak egy absztrakt elvont hang nem lesz belőle,

Meggyújtom az újságot - próbálom tartani, ameddig csak lehet - még olvasom.

Elengedem amikor már az ujjaimat égeti

Az összegyűlt hamut az arcomra kenem

Fekete földet veszek ki a zsebemből - köpködni kezdek rá amikor elég nedves lesz a nyáltól, sárrá keverem össze és bekenem vele az arcomat.

Letérdelek. Fekete nylonzsákokat húzok a fejemre és a nyakamnál szorosan lezárom - a levegő se ki, se be nem mehet.

Lélegzek amíg csak lehetséges, a zsák feldagad mint egy ballon, majd lelohad, kívülről látni, hogy bent az arc küzd a levegőért.

Valaki a közönségből odafut, pánikban felhasítja a zsákot - sárga robbanás - a zsák tele volt kurkumával.
A fejem, a testem most ugyanolyan színű mint a kör.

Kimegyek.

Gustaf Broms
2013

REDPLEXUS - Kovács István, 2013.06.18-22.Marseille

Résztevők : Beate Linne * Kovács István * Pekka Luhta * Adelin Schweitzer - Rocio Berenguer *
Fotó : Anne Carles

EKSZPANZIÓ XXV - 2013 - HAIKU 2013.06.21-22.Verőce

Fotók:
fent 1-2 :Bicskei Brigitta
lent 3-4 :Botz Domokos

forrás: Facebook, Mikwla

Foto: Botz Domokos

NEOISTA KRÓNIKA ...

A neoizmus a ma művészete. Persze!: mindenki művész - vagyis mindenki művészete; és mert a ma művészete, sosem olyan aktuális, mint a jelen pillanatban. "A neoizmus minden, a neoizmus semmi!"

De erről majd máskor...

MONTY CANTSIN az álneves neoista művész nyár végén járt nálunk - a lényeg ugyanaz, ha azt mondjuk: KÁNTOR ISTVÁN a jelenleg Kanadába a élő neoista művész hazalátogatott - néhány performance erejéig.

Én úgy gondolom: sem az nem árul el igazán semmit egy emberről hogy: művész /gondoljuk meg: mű-vész, másszóval álfenyegetés!/, sem az, hogy "álneves", sem az, hogy: neoista. A lényeg ott van a tetteiben, de lehet, hogy a fogalmakban is /?/.

Valamelyik augusztusi szombatdélutánon - színhagyomány útján terjedő hírek után - összegyűltünk vagy kéttucatnyian a Liliom utcai foglalkozásban. Megnyerő gesztusként Istvánra jobban vigyáztak adóvevő barátai - többek között a magyar neoista Főkonzul -, mint az akkor párhuzamos happeningeket kivitelező pápa.

Istvánék összegyűjtöttek némi vastáblát, hordókat és nekiláttak - ő és barátja: Kriszta - a Scrapmetal muzsikának. Időnként István a megafonjába ordított, vagy akusztikusan szavalt a szövegeit; meggyújtott egy vasalót - a Neoista művész jelképét, majd az akciót vérvétel és vérfestménykészítés zárta. Ezt mind a mai napig meg lehet tekinteni a helyszínen, bár a házat már csak szipuzás és odaszarás céljából látogatták fiatalok; be is zárta a yard azóta.

12

a fotókat a foglalkozásban készítette: Zselmei Rita.

A másik akcióra a hírhedtem brutálisra sikeredett Kelet 91 fesztiválon került sor. Itt Istvánon és Krisztán kívül fellépett a debreceni ODRÁDEK zenekar három tagja: gitárom, basszusom és kézi dobokom nyemultak, plusz jómagam gitáron. Semmit nem beszéltünk meg előre, vagyis szabad volt a pálya; az emberek tűrőképessége pedig szabad prvéda. Ami történt: bár alig emlékszem valamire beborult agyam alól: István hasonlóképpen járt el, mint a foglalkozásban: szövegeit megmerrítette a fülekben, sikítosott, vért vett tőle egy orvos, fojt is m indemhová, Kriszta rendületlenül csépelte a vasakat, én téptem a húrekat - főleg, hogy kölcsöngitárról volt szó -, a többiek is élvezték, úgy láttam.

Egyébként utolsóként hajnal három körül léptünk színpadra, hideg volt, untak az egész bulit, szóval tele volt a tökönk rendezés...

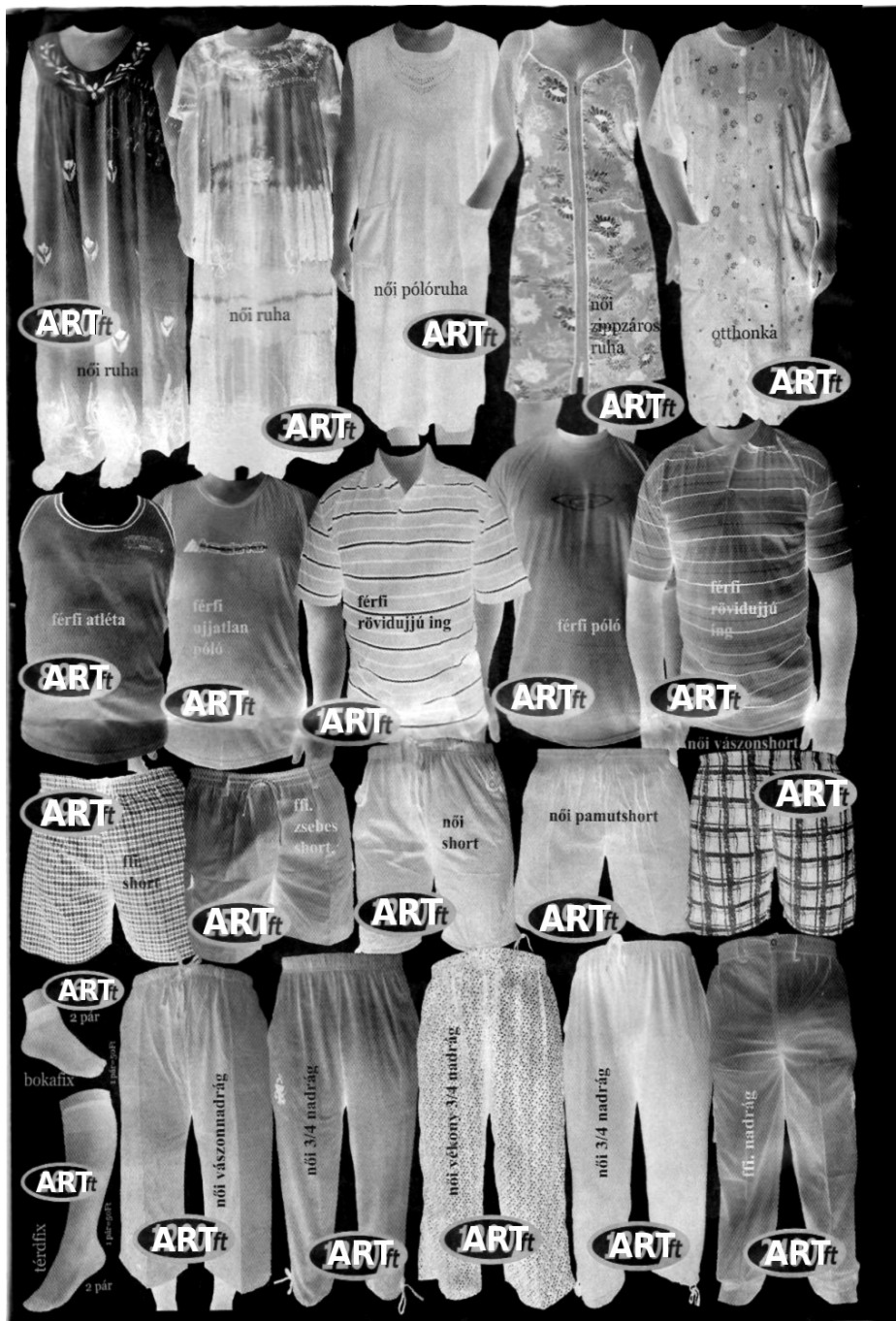
A végén jött az igazi bepörgés, technokalekkel begyűjtötták Istvánek a hordókat és egymáshoz hajigálták a színpadon, majd a községnéközé. Móni szerint az élvezethez hozzátartozott a roaderek'arca is. És pont a vége nem lett videóra rögzítve. Az akció után a keverés szerförlött aggódott, fröcsögve üvöltöszött, hogy István nem mehet el anélkül, hogy ki ne fizetné a kárekat...

Tisztán látszik, hogy a neoizmus történetét lehetetlen megírni - István is évek óta a bevezetőnél tart -, de azért legközelebb még f ojtatom!

- marikaMisbéla -

13

A következő szám várható megjelenése:
2013. december-2014. január

© Dénes Imre
2013